

ЗАЙЧЕТО.

Л. Толстой

Ако то ходеше направо и не правеше големи скокове, кучетата лесно биха намерили следите му и биха го хванали. Но то е страхливо и страха го спасява. Ноще си ходи направо и не скача, защото и нема що да го плаши много.

Но щом се разсжмне и неговите врагове се сжбудят, то почне да чува ту лая на кучето, ту вика на човека, ту гракането на враните, ту шума на някоя друга птица или животно.

Вжрви си зайчето и изеднаж се чува шум. То скача в страна и бяга с всички сили. В това време излайва куче, Зайчето трепва, услушва се, скача на друга страна и пак бяга. Чуе се човешки вик. То се стрясва. Хвжрля се в противоположната страна и бяга. Префучи птица вжв ъждуха. Зайчето примира от страх. Слага се до земята, рипва в някой тжрناق провира се и бяга. Изгрее ли слжнцето, капнало от умора, малкото страхливче се завира в някоя дупка и се спотайва.

Ловците намират следите му. Кучетата душат, тичат, вржщат се, криволят в разни посоки, заплитат се и не знаят кжде да поемат.

Ловците гледат това лутане по дирите на зайчето и се удивляват на неговата хитрост. А то никога не хитрува. Само от страх се хвжрля в различни страни.

Преразказал от руски Хр. С-ки.

